

Svensterne paa Kronborg.

En historisk Roman.

af H. F. Gwald.

Første Del.

(Fortælling.)

Kongen drev sin Hest nogle Strid frem, udsådt et Raab og slog op med Haanden. Hans Hjertes Puls slog flok vel hurtigt, og hans Sjæls Uro var stærk, ikke alene fordi det var paa hans Bud og Ansvar, at Tusinder styrkede sig i Døden, men ogsaa og især fordi han havde dømt sig selv til en pinlig Uvirkelighed. Mod Sødvane staaede han sin Person af Hensyn til det heles Vel; men nu følte han Kvæler, som han ikke havde kendt til, naar hans Soldater kæmpede for hans Sjæle og han selv var midt i Kampens Volds.

„Ingen af de lyttende havde nogen Fremstilling om, hvor blønde det varede, inden Dahlberg kom tilbage. Krigsbuideret, Raabene, Stjffens Lyn var kun som Udtryk for deres heftige Følelser og gav deres brandende Vinsten Vinger; Ilden effiserede ikke for dem. Omfister tog dog Varmen af, og kun enkelte Stud afbrød den indtraadte Stillehed.

„Dut eder!“ hvøstede Rostgaard til Beerermann, „de ride herover.“

Det var Kongen, der gav sin Hest Sporerne og red frem, fordi han hørte Hovslagene af Dahlbergs Hest.

„Godt nyt, Dahlberg?“ raabte han ham utaalmodig i Næse.

„Jte af det bedste, Ederes Majestæt!“ svarede Dahlberg og standsede sin pustende Hest. „De faldt an som Vøder og agtede herten Kuglernes Brummen eller Granaternes Sprutten. Deltig og fersk først; men alle var i Spidfen for deres Føle — Ushæberg, Gengel, Vønette, Hestrig og Weissenstein — ingen soeg, og dog maatte de vige!“

„For tusind Dødvale, hvor gik det til?“ raabte Kongen.

„Naar veg Røtger Ushæberg?“

„Ilden var over al Maade frøgtelig; ingen Soldat uden den svenske vilde have gaaet igennem den, og dog gik de, nogle saa naaede op paa Volden, men blev brat nedstyrtede med blodige Pander. Gengel og Vønette blev paa Madsen, Ushæberg, Hestrig og Weissenstein er haardt faarede; Følene var uden Hædere og veg; dog holder Herten sin Post.“

Kongen tav, og kun Vinden pib gennem de faldfærdige Højes Mure og det hullede Brystværn; Rostgaard lyttede med tilbageholdt Vandbræt.

„Mid!“ sagde Kongen, hans Røst lød hart i Natvindens Suen, „rid, Dahlberg, hvad Hesten kan rende, og lad Erik Steenbock øjeblikkelig gribe an med det smaalandske Regiment; de andre skulle følge efter!“

Dahlberg vendte sin Hest og red denne Gang i rasende Fart. Der blev atter stille, men pludselig lysnede Stjffets Jld paa ny, og Krigsbuideret og Raabene tog paa med endnu større Voldsomhed end før; det lød, som var alle Hæledes Dæmoner slupne løs. Denne Gang holdt Varmen længer ved; men omsider døde den atter hen, og det blev stille.

Kongen var imidlertid stegen af sin Hest og gik frem og tilbage med høflige Strid; nu og da standsede han, saa over mod Fæstningen og lyttede. Paa sin Gang frem og tilbage kom han Rostgaards Stjul saa nær, at haade han og hans Ledsaager maatte lægge sig ned for ikke at blive opdagede, indtil endelig rappe Hovslag paa ny lød sig høre, og Dahlberg holdt der paa sin stummende Hest.

„Siet nyt!“ raabte han, forpustet af det voldsomme Ridt. „General Steenbock sit en Kugle i det første Ansøg; dog gik Følkene paa som Dødvale; men de maatte vige. Ederes Majestæt — alt er tabt!“

„Endnu ikke, Dahlberg, endnu ikke!“ sagde Kongen, og disse Ord var en Dødsdom for nogle Hundrede endnu af hans Krigere. Rostgaard gik ved at høre dem blive udtalte med isnende Rø; thi gjaldt det end kun hans Henders Liv, var det dog Menneker, der stulde føres til Slagterbanken. Efter et Øjebliks Stillehed lød Kongens Røst.

„Af Sted, Dahlberg! Bring Erik og Per Sparre den Befaling ufortøvet at gribe an med det andet smaalandske og sødermanlandske.“

„Ederes Majestæt,“ vøvede Dahlberg at sige, „vise nu den Naade at drage eder til Minde, hvad jeg sagde forud inden Kampen gik an. Det er unyttig Vobudgørelse. I staae nu Vesten af eders tro Følk, I vel kan have nødig!“

„Du har at tie og lyde!“ for Kongen op. „Vil du det end mit sidste Ord og dit sidste Ridt, saa skal du af Sted. Fort!“

Dahlberg red; men da han tredje Gang kom tilbage og meldte, at Ilden fra Voldene var saa morderisk, at Følkene blev mejede ned som Korn, og at der maatte blæfse Retraete, naar de ikke allesteds blive paa Pladsen, brusede Kongen op og raabte med en Ed:

„Ide gaar det altid, hvor jeg ikke selv fører an!“

„Dog lod han give Signal til at bryde Kampen af.“

„Hvor stikker Væner?“ spurgte han nu. „Efter paa har det været helt stille.“

„Ingen vøvede at svare, og Kongen blev staaende nogle Øjeblikke med forsagte Arme og i mørk Grublen.“

„Det slog fejl,“ udbrød han til sidst; „men endnu er jeg Herre i Danmark!“

Saa steg han paa sin Hest og red hastig Øster paa, fulgt af Dahlberg og sin Rytterforste.

Rostgaard rejste sig og mærkede først nu af Stilleheden og Kulden i Lemmerne, hvor længe havde ligget for at se og lytte; men han agtede ikke derpaa og udbrød:

„Herten være priset, som frelst Danmark i denne Nat!“

Et stærkt Vindløb førte Varmen af de hjemdragende Svenskere til dem.

„Nu er det paa høje Tid,“ sagde Beerermann, „at falvere sig.“

„Jal!“ svarede Rostgaard, „lad os nu bruge Venene.“

De forlod da deres Smutluk, løb Nord paa, naaede lyftelig den lille Lund ved Volden, hvor de fandt Hestene paa samme Sted, men rystende af Kulde. I et Nu var de i Sædel.

„Ho, ho, forie!“ sagde Beerermann og klappede Kong Karls Hest paa Halsen, „nu kommer det moken ud paa eet, enten du bærer en Smed eller en Konge. Du maatte allensfals i Nat tage Sag paa Bag og Sly.“

I stralt Galop red de den samme Vej tilbage, som de var komne; men da de nærmede sig Uterslev, hørte de paa ny Krigsbuider, dog fra en anden Kant og blev en Lysning var Øster paa. Det stod ikke længe paa, og det blev saa atter mørkt og stille. De vidste ikke, hvad det var; men dette Efterpil var Gustav Baners Angreb paa Næstved, som paa flere Maader var forsinket og først gik for sig Klokken fire. De svenske Soldater naaede der slet ikke Volden; thi Vabasar og flere Vabasalingsmænd lod straks Livet, og Hollænderne sendte de stormende saa morderiske Salver, at de ogsaa her maatte vige.

Da Dagen gryede, faldt dens Stær paa mange Hundrede Vige. Der laa de i den blodplettede Sne, allerede stivnede af Kulden, som barmhjertig havde afkortet de dødsde Krigeres Lidelser, og omgivne af Vaaben, Øster og sønderbrudte Stormfister, tegnede sig, at dette Angreb var blevet omhyggelig nok lagt til Rette.

Kong Karl havde her for første Gang i en Hovedfagtrængning trukket det tørreste Straa. Vindpølsen var haard og Følgene stævnsvangre; thi fra nu af maatte ethvert Haab om at underbvinge København opgives. Han havde troet paa et lykkelig Udfald af denne Kamp, derom vidnede den Jesu-Orden, han havde stiftet for de tapre, ja han havde endog saa forud tilføjet en af sine Mænd Rentemesterens Hus i København med alt Indbo. Nu maatte Verne føle hans Vrede, og Volland, Falster og Næsen kom under Naaget; men hvad gavne det, naar Kong Frederik og hans Mænd stod uovervundne bag Københavns Vold?

Glæden var stor og jublende i København, da en Generalsalve Volden rundt den næste Dag stod Sejren ind, og da den 12te Klokkes festlige Klang talde Følkene til Kirkerne for at takke og prise Herren for Sejr og Frelse. Det var et af disse Øjeblikke, da Gud højer den stoffeste Naade og gør alle lige, Øjeblikke, som stundom kun med Aarhundreders Mellemrum vende tilbage.

Trindt om i Landet var Glæden ikke mindre stor og inderlig, stent dampet og bulgt. Svensken blev nu gram efter det Nederlag; han saa ugerne Emil paa danske Væber og truede fælt med, at Kong Karl nu vilde sætte sig saa fast i Danmark, at ingen Stulde kunne drive ham ud, og at han vilde udhungre Hovedstaden.

Krigens Larm drog for en Tid til Smaasærne, uden at man derfor trak Vejret friere paa Sjælland. Dog, hvor store Lidelser der end fulgte efter for mange, ingen, der havde oplevet det, glemte dog nogen Sinde den Fryd, da Sejrsbudstabet om den 11te Februar kom. Ved denne Nats Voldbaad blev de Vætter afvaskede, som det forrige ulukkelige Aar havde sat paa det danske Stjold.

Anden Del.

Første Kapitel.

Inden lulle Døre.

En Aften sidst i Mars Maaned 1659 gik Solen klart ned bag Vælkene ved Helsingør; den staaeste Røst med Søsterbyen Helsingborgs Husstræker og det magtige gamle Taarn Kærnan lyfte i Aftenrøden, og de fidske Straaler kastede Glans paa Kronborgs Spir og forgyldte Nøje, medens Slottets nederste Del laa i Skygge. Søndet havde denne uforslignelig friske, azurblaa Farve, som maa ses, men herten tan fildres eller gengives, og uden for den lille Havn laa nogle saa Kofardistilbe til Anters, medens andre vare i Opsjeling eller fjernede sig, førende med sig paa de hoide, udspandte Sejl et glidende Stær som en venlig Afledsildsen fra den dalende Sol.

Langs Havnens Voldværet gik nogle af Byens Borgere med deres Husruer og Døtre for at nyde den friske Søluft og se paa Skibene, ganske som de plejede i Fredens Dage, og dette gav den hele Aftenæene et saa fredsomligt Præg, som om der ingen Fjender vare i Landet. Hvis dog nogle af de spadferende maaste et Øjeblik glemte det, bleve de snart igen mindede derom. Krigens Spor hvor flere Huse endnu henstod med sønderstude Binduer vare ingenlunde udslettede i de nærmeste Omgivelser, hvor flere Huse endnu henstod med sønderstude Binduer og falskfarbige Mure og mindede om de Danstes Forsvar af Kronborg forrige Aar. Den svenske Landsnægt, som gik frem og tilbage uden for Voldstammerbygningen, og hans Kammerater, der sad og røg af deres Kridpipser paa Bagbenen, mindede ogsaa om, hvem der for Øjeblikket var Herre i Danmark; men naar en svensk Officer kom til og indlød sig i Samtale med Borgerne, viste man ham ikke mere Væner, men indlød sig høflig med ham.

Forholdet mellem den svenske Besætning paa Kronborg og Helsingørs Indbyggere var efterhaanden blevet ret venstabeligt; thi Helsingør var ikke nogen ret dansk By, fordi Samfundet med alle Europas søfarende Nationer havde blandet Byens Følk og paatrøst den et kosmopolitisk Præg. Handelsinteressen var her Hovedsagen, og der fandtes bedre Mænd i Staden end Valentin Korn, for hvem det var en temmelig ligegyldig Sag, om Danmark var til eller ikke, naar kun Fortæningerne gik deres Gang, og Handelen blomstrede. Svenskerne søgte sig derfor bedre i Helsingør end noget andet Sted i Landet, og de anede ikke, at der dog fandtes modige Mænd, hvis Fædrelandsind og Trostald mod deres retmæssige Konge havde vøveligholdt sig usvækket trods Ildernes Tryk.

Maren og Lisbeth vare bleve lofede ud af det smukke Vej og gik mellem de andre ved Havnen, ledsagede af Gregers Hansen, der var særdeles pnyttelig i sit Ødre og havde en mere opblæst Mine end før. Lisbeth holdt sig imidlertid haardnakket ved sin Plejemoders Side, saa at ethvert Forsøg paa at opnaa en Samtale under fire Sjæle mislykkes for Gregers, hvorfor han omsider tog det Parti at lade, som om Madam Maren slet ikke var til Stede. Gregers Hansen havde i ørigt intet at sige af Maren, der var gunstig stemt for hans Vejen, men

han ønskede ikke Vidner til de Næderlag, han jævnlig led, naar Lisbeth var i daarligt Lune, og han havde allerede mærket, at hun for Ilden var særdeles utilgangelig. „En vatter Aften,“ begyndte Gregers med dømpet Stemme, „og undeligt at gaa her med eder, Jomfru Lisbeth!“ men Lisbeth svarede ikke og vendte Hovedet til den anden Side.

I det samme lød der et Strig ovre fra Kronborg.

„Hvad var det?“ udbrød Lisbeth og blegnede.

„Sikkerlig en dansk Røg,“ svarede Gregers, „der sit den svenske Klinge af smage. Generalkvartermesteren er en Vøddel; det gaar stramt til, naar han er her.“

„Der lyder I ham stammelig paa!“ udbrød Lisbeth.

„Jeg kan tænke,“ sagde Gregers spydig, „at I kender Hr. Dahlberg helt nøje.“

„Vilfuldig,“ svarede Lisbeth rolig og maalte Gregers med Sjæne, „maa jeg lende noget til ham, saafom han saa ofte har haft sit Kvarter i vort Hus.“

„Saamend!“ sagde Gregers i samme Tone. „I tykkes mig ogsaa næsten at være bleven en svensk Pige. I tager til alle Ider Landens Henders Parti.“

„Naar jeg taler med Landens Hender,“ svarede Lisbeth rodtende, „da tager jeg mine Landsmænds Parti.“

„Stor Stæde,“ sagde Gregers og strøg sit Stæg, „at en anden ikke saar høre det! Jeg bør ogsaa sige eder,“

bedblev han med stigende Harm, „at eders forandrede Sindelag er blevet set af flere. Hr. Mittel er højlit utilfreds med eder i den sidste Tid.“

„Jte ved jeg af,“ sagde Lisbeth med blussende Kinder, „at jeg er sat under eders Formynderskab, Gregers! I lode da mine Forældre og mig om det!“

Maren blev nu opmærksom og sagde: „Det er fælt, saa I altstille mundbugges. Du viser intet godt Hjerteslag, Lisbeth, mod Gregers, der ikke ved at det gode, han vil gøre dig. Vær nu kønt venlig og forligelig!“

„Der skal mere til at tue ligt haardt Hjerte, Madam Maren!“ sagde Gregers med Ryster i Vanden. „Milde Ord gør det ikke, af den Stund vantabst Sind tit findes under fager Stind.“

„Jh,“ udbrød Lisbeth med overgiden Trods, „da søg eder en Jomfru op, hvis Stind ikke bebrøger!“

„Lisbeth!“ sagde Maren vredt, „du arder dig ikke vel og agter ikke paa dine Forældres Ord og Formaning.“

„Hjerte Moder!“ udbrød Lisbeth og slog sine Arme om Marens Liv, „vandt mon Fader dit Hjerte ved Trusler og onde Ord?“

„Jhs, Varn!“ sagde Maren og tog Lisbeths Arm bort, „vær ikke saa uoplyst at omfavne mig paa aaben Gade. Følk se alt efter os for eders Hørsfætheds Stjld.“

Nu havde imidlertid Gregers fattet sig og sagde i en indsmigrende Tone: „Jomfru Lisbeth bør ikke have al Stjld; jeg forviede mig og talte hende uoplyst til. Jeg beder eder tilgive mig det og lade det være glem!“

„Hør nu!“ udbrød Maren, „det falder jeg stent! Stant du nu Gregers Tilgivelse, Lisbeth, og se saa til at holde Fred!“

„Tilgivelse er ikke vanskelig at faa hos mig,“ svarede Lisbeth og slog med Ratten, „naar Gregers vil nøjes med det.“

Maren havde imidlertid faaet Øje paa en Baad, som, ført af svenske Korfare, fra Landgangsbroen ved Kronborg Vastion styrede ind i Havnen. Hun blev staaende, nysgerrig efter at se, hvem den Baad vel stulde bringe i Land. Lisbeth havde allerede opdaget det, det kunde man se paa hendes Sjæne og blegnende Kinder. Gregers var lige saa Starpsynet og han sagde høflig:

„Lad os gaa!“

Maren blev imidlertid staaende, til Vaaden lagde ved Havnebroen, og Erik Dahlberg steg i Land.

„Vel mødt!“ sagde han artig og munter, medens han hilste paa Maren og Lisbeth. „Jeg saa fra Fæstningen i mit Rikkertglas, at her var godt Selskab ved Havnen, og saafom mit Dagvært var tit Ende, lod jeg mig sætte ober. Hvor lider man i mit gamle Kvarter, Madam Maren?“

„Jeg takker, Hr. Generalkvartermester,“ svarede Maren med et Røst, „ret vel; men det bedrøper os, at I nu alt flere Gange er reden vor Dør forbi og ikke har set ind til os.“

„Jensfien træder det saa. Der er nu meget at tage Være paa derovre paa Fæstningen, hvor Bygningen af de ny Vøbde stal fremmes med al Kraft. Nu, da Hæren særdes Sjd paa, og Kongen er paa Frederiksberg, er det god Plads paa Slottet. Væder I vel, Jomfru Lisbeth?“

„Jeg takker,“ svarede Lisbeth med bankende Hjerte og bøjede sit Hoved, „mig fattes intel.“

Dahlberg saa ikke engang paa Gregers, der stod der med en mørk Mine. Han saa af Lisbeths Blik og Farvespillet paa hendes Kinder, hvorledes det var fat med hende, og led alle Stjffens Kvæler. Na, tænkte han, elsker hun virkelig den eneste Svensker, stal det komme hende dyrt at staa!

Dahlberg gik imidlertid langs Voldværet ved Lisbeths Side og lod Maren støtte sig selv.

„Det vølder mig stor Glæde,“ sagde han, „at jeg sit eder i Tale i Aften; thi snart drager jeg bort ad Væsten til og saa videre af Sted til Kongen.“

Det var da aabenbart, for hvis Stjld han var kommen, og Lisbeth tænkte naturlig nok, at det maatte være noget mere end alene Vst til at spadferede og samtale, der havde ført ham hid. Der var ogsaa større Værme i hans Blik og over hans Væsen end ellers, havde den Forholdet mellem dem altid været venlig og godt. Hun tænkte sig ikke, at han gjorde sig saa nøje Regnskab, hvorfor han var kommen, eller at hun et Lune stulde have ført ham til hende. Det faldt hende ikke ind, at han, der hver Dag særdeles blandt saa Krigere, gab gøre sig den Uværlighed at lade sig sætte over Havnen i en Raad, en Time før han stulde rejse, alene for at saa sig en munter Samtale og se et Emil paa Kvindelæber. Det var maalte ogsaa virkelig noget mere, der havde ført ham hid; men hvor Lunten var ikke den Godhed, han nærede for hende, og den Interesse, hun indgød ham, mod den dybe og inderlige Følelse, der gennemstrømmede hende!

Han gik ved hendes Side med den Holbning og Ansstand, i hvilken ingen anden Mand kunde maale sig med

ham. Han holdt den venstre Haand paa Raarbehæftet og bevaagede nu og da den højre, mens han talte. Hans mandige Anslyn lyfte af Lune, hans Ord vare, selv naar han spøgede, aldrig uden Forsand. Det svenske Sprog lød stent i hendes Øren; hun kunde ikke høre det. Hvert Blik fra hans udtryksfulde Sjæne, hver Bevægelse, hvormed han ledfagede sine Ord, prægede sig hos hende for aldrig mere at udslettes; hvert Ord, han sagde, blev gemt i hendes Hjerte og vøfede der som modent Korn i en rig Jordbund; men hvad hun selv sagde, blev hurtigt glemt, og da især, hvad hun sagde denne Aften, saa lidet sikker og klar var hendes Tante.

Hun glemte haade Maren og Gregers, og de værdisge Borgere med deres Kvinder og Døtre, som gik op og ned ved Havnen, gjorde store Sjæne over den Frelst, Lisbeth Hansen tog sig, at gaa der alene med en svensk Officer. Maren var bleven opholdt af nogle Venner og stod med dem, og Gregers var helt henne ved Voldstammerbygningen. Man forargede sig over, at den stolte, svenske Herre og den smukke, unge Pige gik der, som om Havnegaben var deres, uden at hilse eller at tage nogen Notits af andre gode Følk, og der faldt Spottegløser omkring dem, som dog bleve høiflode med Forsigtighed.

Lisbeth havde ingen Anelse om, at Luften omkring hende var fuld af forgiftede Pile, og at hendes Rygte fra denne Dag af var givet til Pris for Bagtalelsen. Ilden støj for hende med tun alt for vinget Fart, indtil Dahlberg atter førte hende hen til hendes Plejemoder, velskede nogle høflige Ord med Maren og bad hende bringe Hr. Voldstammereren venlig Hilsen. Saa tog han Afsted, gik i Vaaden og tog selv Korpinden i Haanden, medens Korfartene med raske Mæretag drev Vaaden over ad Kronborg til, og Vanden ved hvert Mæretag blinkede i Aftenrøden.

Lisbeth blev staaende og stirrede efter den, indtil hendes Plejemoders Røst vækkede hende til fuld Videm om, at nu stulde det i lang Tid være dødt og tomt omkring hende. Det var langt fra, at Maren denne Gang kom med Brevejdelser; Forsængeligheden løb af med hende, og hun troede sig af den Opmærksomhed, den høifstaaende svenske Officer havde vist hende i alles Paafyn.

„En over al Maade artig Herre!“ sagde hun. „Han som herover alene for at hilse paa os; det maa man lade Svenskerne, at de forstaa sig paa Høiflode!“

Lisbeth udbrød sig dog ikke saa meget derover, som over Gregers Hansens Vejen. Han lagde ingen Brede for Dagen, talte hvortimod venlig til hende; thi en lys Tante var bukket op hos ham. Denne stolte Herre, tænkte han, vil kun gantes med Lisbeth; hun mener det maaste alvorligt nok; men han tager aldrig en borgerlig dansk Pige til Ugte. Lad dette da kun gaa sin Gang — min Tid stal nok komme, naar jeg kun ikke giver tabt!

Han var da lutter Emil og Opmærksomhed, og da de naaede Mittel Hansens Hus, viste han den sjældne Selbovervindelse ikke at paatrænge sig og søge op med, uagtet Maren opfordrede ham til at blive. Han tog Afsted og fjernede sig, hvillet stæfede ham en venligere Genhilsen fra Lisbeths Side, end han længe havde faaet.

Da Maren aabnede Gadedøren, løb hun lige i Armene paa sin Mand.

„Jh, Mittel!“ udbrød hun, „hvor du indjog mig Stret! Jeg troede, du var paa Voldstammeret.“

„Ha, ha!“ lo Mittel, „naar en vil ind og en anden ud i det samme, maa det vel give en Tørn. Jeg har været paa Voldstammeret, min Duffe! Nu vil jeg bare et Svintærinde hen til Jens.“

„Jeg har et venlig Hilsen at bringe dig fra Hr. Generalkvartermester-Vejnanten,“ sagde Maren, da Mittel allerede næsten var ned ad Stentrappen. „Han kom i en Baad fra Kronborg og holdt os med Snat nebe ved Havnen.“

„Se, se!“ svarede Mittel og studebde; „er han vøntendes til os?“

„Rej!“ svarede Maren, „han rejfer endnu denne Aften til Vejren og belligede ikke at have Tid til at se herop.“

Mittel saa noget tansfuld ud, som atter op ad Trappen, hød Lisbeth gaa op paa sit Værelse og søge Sengen, hvorpaa han kaldte Maren ind i den tomme Storfue.

„Jeg venter Vøjs i Aften,“ sagde han, „da jeg har nogle Fortæninger at afgøre inden lulle Døre med Jens Hentrisen og et Par andre Røbmænd. Vi gøre det af i mit Vønkammer, hvorhen de tomme ad Bagdøren, og vi ønske ikke at blive forstyrrede. Fjen mig i at tage din Post i Dagligværelset saa længe, og kommer nogen og spørger efter mig, da sig, at jeg er gangen i Vøen.“

Maren studebde vel over denne Hemmelighedsfuldhed, thi hendes Husbond plejede ellers altid at vise hende Fortrolighed; men hun mærkede en færlig Uvør i hans Blik, og hun mindedes sin salig Moders Formaning: altid at være sin Husbond lyd og hørig og ikke fritte ud. Hun lovede derfor at gøre, som han ønskede, og satte sig ved sin Rok i Dagligstuen efter at have faaet Pigerne til Sengs.

Mittel gik og kom snart tilbage med Jens Hentrisen, hvem han i Maren's Paafyn førte gennem Dagligstuen og det lille tilstødvende Kabinet ind i sit Vønkammer, der imidlertid ikke var tomt; thi Rostgaard og Magister Kristens Tilsb vare allerede til Stede og sad i fortrolig Samtale. To høje Møstingstager med tændte Spiddelshs stod paa Bordet, mens Vindueslodderne var lukkede for og enhver Nabning i dem omhyggelig tilstoppet.

Jens Hentrisen hilste Rostgaard og Magister Kristens med et Haandslag og et Nit, hvorefter de fire Mænd tog Plads ved Bordet; saa nikkede Rostgaard til Mittel Hansen, og denne tog til Orde og sagde:

„Det er min gode Svoger og Broder, der har ønsket denne Sammentomst afholdt i mit Hus, og jeg har ikke villet afslaa ham hans Ønske, stent det galder et saare bøveligt Foretagende; thi jeg er en god dansk Mand, som I vide, og jeg mener, at vore to gode Venner have samme Sind; ikke sandt?“

„Vilfuldig!“ udbrød Kristens Tilsb med Værme, medens Jens Hentrisen holdt sig tilbage og tav. „Dog underer jeg mig over, at en slet og ret Løstiesher, som jeg, er bleven funden værdig at indtræde i dette Forbund, saafom jeg kun har ringe Gøne til at fremme slikt stort og vigtigt Foretagende.“